

Smellem §§ 202 og 203 indsættes en

§ (fra § 260).

218) „Som Syns- og Skjønsmænd kunne kun kaldes Personer, som ifølge deres Stilling eller sædvanlige Beskæftigelse kunne antages at have den særegne Indsigt, der udfordres til at besvare de dem forelagte Spørgsmaal. Et lægevidenskabeligt Skjøn kan kun afgives af til Lægepraxis Berettigede, og i Reglen bør offentlig ansatte Læger kaldes. Sammenligning af Haandskrifter eller Bedømmelse af fordreiede Haandskrifter bør i fornødent Fald foretages af Mænd, som ifølge deres Stilling have haft særlig Leilighed til at kjende mellem forskellige Haandskrifter, eller, hvor der er Spørgsmaal, om Noget er skrevet af den Anklagede, af Mænd, som have haft særlig Leilighed til at blive bekendte med hans Haandskrift.“

§ 204.

219) §. 1—2. Ordene: „naar han dertil finder tilstrækkelig Anledning,“ udgaae.

Smellem §§ 206 og 207 indskydes:

§ (fra § 261).

220) „Private Dokumenter, som benyttes under en Straffesag, skulle fremlægges i Original, naar Saadant ikke paa Grund af særegne Omstændigheder er umuligt, i hvilket Fald Gjenpart kan fremlægges. Det paagældende Dokumentets Egtthed maa godtgøres ved Vidnesbyrd af Udstederen eller af Personer, der have været tilstede ved Dokumentets Underskrift eller endelig, naar Dokumentet er fremlagt i Original, af Personer, som have haft Leilighed til at blive nøie bekendte med Udstederens Haandskrift.“

§ 207.

221) §. 2. Efter „Beviisførelse“ tilføjes: „og dertil knyttet de Bemærkninger, hvortil den maatte give Anledning,“.

Smellem §§ 209 og 210 indskydes en Paragraf (af Udfastets § 263):

§

222) „Formanden afgjør, hvorvidt et Beviis, i Henhold til Forskrifterne om Beviisfø-

senet, egner sig til at føres eller ikke. Er et Beviis ført, imod hvis Tilstedelighed Indsigelse fremsættes, efterat det er fremkommet, og Formanden giver Indsigelsen Medhold, bør han i sin Fremstilling indskærpe Rævningerne, at de efter Loven ikke maae tage noget Hensyn til det saaledes Fremkomne.“

§ 210.

223) 1ste Stykke, §. 6 og 3die Stykke, §. 3. „Retten“ forandres begge Steder til: „Formanden“.

§ 211.

224) §. 3. „Retten“ forandres til: „Formanden“.

§ 212.

225) §. 3—5. Ordene: „skal . . . forfra,“ forandres til: „bestemmer Formanden, om Hovedforhandlingen skal begynde forfra.“

Smellem §§ 212 og 213 indskydes:

§

226) „Finder Overanklageren, at der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger er Anledning til at frasalbe Anklagen, gjør han Indstilling herom, der kan gaae ud paa, at Sagen ganske skal bortfalde, eller at den bortfalder med Forbehold af ny Sags Anlæg. Retten afgjør, om saadan Indstilling skal tages tilfølgelse eller ikke. Giver Retten Overanklageren Medhold, bestemmes tillige ved en Kjendelse, om Sagen ganske skal bortfalde, saa at den ikke paany kan anlægges, eller om en ny Sag kan reises. I sidste Tilfælde afgjøres tillige ved Kjendelsen, om Anklagede skal sættes paa fri Fod, med eller uden Sikkerhed, eller fængsles.“

§ 213.

227) 1ste Stykke, §. 2—4. Ordene: „Alt . . . Udfagn“ forandres til: „Gangen i Hovedforhandlingen, med Udelukkelse af Foredragene og Vidnerens Forklaringer. Anklagedes Forklaringer gjengives ei heller, med Undtagelse af dem, der omhandles i §§ 169 og 170.“

228) 2det Stykke udgaaer.